

Zijn vlakke rechterhand sneed door het water, terwijl zijn linkerarm als een peddel langs zijn lichaam naar achteren bewoog. Hij merkte dat het ritme van zijn slagen minder soepel werd. Had het gevecht met het water inmiddels alle koolhydraten uit zijn lichaam opgeslokt? Door de vele flipperende bewegingen voelden zijn benen loodzwaar. De bodem leek te ruiken dat zijn spieren het bijna begaven en wachtte zijn kans af om hem in zijn zandbed te verzwelgen. Een prooi verstrikt in de ragfijne draadjes uit het cribellum van een spin. Hij mocht niet opgeven. Niet nu hij bezig was zich aan het web van zijn demonen te ontworstelen. *De paarse vlekken*. Weer doemde het beeld op. Net als gisteren en de dagen ervoor. Niet aan denken! Concentreer je op je ademhaling. Om de drie slagen lucht happen, synchroon met je armslagen. Links ... rechts.

De gps-sensor van zijn horloge piepte. Nog even. De stroming van de Stille Oceaan was krachtig. Maak die tweeënhalve kilometer vol, spoorde hij zichzelf aan. Een nieuw afstandsrecord. Tweehonderdvijftig meter meer. Zou zijn gemiddelde snelheid ondanks de langere afstand hetzelfde zijn? Of had hij zijn beste tijd zelfs verbeterd? Altijd weer die competitie. Vocht hij met de zee of met zichzelf, in een poging alsnog het respect van zijn vader te krijgen? Zijn vader, door wie hij nooit was gezien, die hem nooit goed genoeg had gevonden. Wat had het voor zin dit na te jagen? Zijn vader was maanden geleden overleden.

Vijf, vier, drie, twee ... De laatste piep hield aan als het geluid van de flatline op een hartslagmonitor die de ingetreden dood aankondigde. De Dood. Hoe vaak had hij Haar in de ogen gekeken? Hij had geliefden aan Haar verloren. Geliefden, die hij nooit genoeg lief had gehad, omdat hij niet goed wist wat houden van precies inhield.

Jim zwom in schoolslag terug naar de kust. Het strandhuis lag links van hem. Al bijna vier maanden was het safehouse hun onderkomen. De veranda was zijn favoriete plek. Urenlang kon hij in de schommelstoel doorbrengen, wiegend op de krakende, houten vloerdelen. Uitkijkend over de balustrade, naar de zee. Nadenkend over zijn toekomst. Hoelang hield hij het nog vol om te balanceren tussen leven en dood? Hoelang kon hij de continue hoogspanning nog aan waaraan hij als geheim agent werd blootgesteld? Wilde hij stoppen? Wat ging hij dan doen? De post van veiligheidsadviseur aanvaarden die president Stanford hem na zijn laatste missie had aangeboden? Kon hij vanuit die functie meer invloed uitoefenen dan nu om de wereld beter te maken? Om die reden was hij geheim agent geworden. Had hij in al die jaren iets bereikt? Ooit waande hij zich onoverwinnelijk, want hij versloeg monsters van het ergste soort. Nieuwe monsters waren ervoor in de plaats gekomen, steeds weer opnieuw. En welke prijs had hij daarvoor betaald? Hij had geen oog gehad voor Stan, zijn jongere broer, die was afgeleden en uiteindelijk overleden. Hij sliep slecht, omdat de demonen in zijn hoofd hem elke nacht teisterden. Was dat het allemaal waard?

Ploegend door de branding liep hij het water uit. Een strakblauwe hemel. Hij voelde de zon op zijn getinte huid branden. Soraya leunde tegen de balustrade en zwaaide naar hem. Hij had haar leren kennen tijdens zijn laatste missie. Hoe bizar was hun relatie ontstaan! Soraya was de zus van zijn tegenstander, Hashim Farouq, leider van een terroristische organisatie. Aanvankelijk had hij gedacht dat Soraya onderdeel uitmaakte van haar broers bolwerk. Later werd hem duidelijk dat ze daartoe door Hashim was gedwongen. Uiteindelijk had ze hem zelfs geholpen haar broers organisatie op te rollen.

Na deze missie had Jim bij zijn baas, William North, een halfjaar vrijaf gevraagd. Hij wilde een aantal dingen voor zichzelf op een rijtje zetten en Soraya de gelegenheid bieden in alle rust de gebeurtenissen rondom haar broer te verwerken. Niet wetend of er nog wraakacties vanuit Hashims overgebleven aanhangers zouden plaatsvinden, had North erop gestaan dat ze hun intrek in een safehouse namen. Hoewel Jim het voor zichzelf onzin vond, had hij ingestemd, omdat North hun verblijf daar had gekoppeld aan zijn toestemming voor het verlof.

Voor Soraya was het in ieder geval goed geweest om de dood van haar broer te verwerken. De eerste weken had ze veel gehuild. Ze was medeverantwoordelijk geweest voor Hashims dood en

daardoor de enig overgeblevene van hun gezin geworden. Gezin. Toen hij elf was, had hij het woord opgezocht. *Term voor alle samenwerkingsvormen die een herkenbare sociale eenheid op microniveau vormen, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steun en verzorging verlenen.* Niets van deze definitie had hij in zijn eigen thuissituatie herkend.

‘Kijk uit dat je niet te gespierd wordt,’ riep Soraya hem lachend toe.

Het fijnkorrelige, goudgele zand voelde heet onder zijn voeten. ‘Ik wil morgen wel een beetje indruk maken op mijn therapeute.’

‘Voordat je in katzwijn valt, zou ik haar eerst eens in levenden lijve aanschouwen.’

Hij was vlak bij het huis. ‘Jaloers?’

‘Jim, kom op, die portretfoto op haar website. Zo strak?’

‘Dat zouden ze van jou ook kunnen zeggen.’ Soraya’s olijfkleurige huid was bijna onnatuurlijk glad.

‘Ach ja, ik ...’ Soraya draaide zich om en liep sierlijk naar binnen.

Hij stoof de treden van de veranda op, greep haar vast en draaide haar naar zich toe.

Ze keek hem verleidelijk aan. ‘Heb je na al dat gezwem nog een beetje energie over?’